

ממתק לשבת

פרשת השבוע: וישלח תשע"ט

חומש: בראשית

להתנהל באיטיות עם ילדינו

בכל חוג הורים למדים על הסמכות ההורית מול הכניעה והפינוק לילדינו. מה גבולות הגזרה בין הורים מחנכים להורים מפנקים? לפעמים מרוב אמירות של 'הנסיך שלי' 'המלכה שלי' וכד' באמת הורים נהפכים למשרתי המלך והמלכה... אך לעומת זאת ודאי אהבתנו לילדינו היא מעל הכל וכך נרצה לנהוג בהם במידת האהבה. בפרשתנו, יעקב אבינו, מגלה לנו טפח בסדנא לחינוך לגיל הרך. במפגש עם עשיו אחיו מסרב יעקב להצעתו של עשיו להצטרף אליו למסע משותף במדבר. טענתו של יעקב שילדיו עדיין קטנים ויש להם קצב איטי. יש לילדים צרכים מיוחדים. בחינוך ילדים אי אפשר לדלג על סביבת גידול מתאימה. בית שגדלים בו ילדים קטנים אי אפשר שיתנהל כמו 'מוזיאון' שיש יצירות אומנות בכל פינה בבית, תמונות של ציירים דגולים, כלים שבירים הזמינים לידיהם של הילד. בבית של ילדים צריך לחשוב על זמינות של צעצועים וספרי ילדים, על המראה הנשקף מבעד עיניהם בגובה של 50-100 ס"מ, בקיצור אנו 'בוני' סביבת חיים המתאימה לילדים, כך בנטיעות, כך בטיולים וחופשים וודאי בחיי היום יום. כך נוהג יעקב אבינו. זו לא כניעה לילדים, אין כאן אמירה שבולמת אותם אלא להיפך מתנהלת בקצב החיים שלהם. לכן מדגיש יעקב את המילים: 'אתנהלה לאטי', יש לי כעת משימה אחרת, אני נמצא בקצב חיים אחר המותאם לילדי. מאידך יש כאן גם שיקול חינוכי, יעקב אבינו מבין שילדים קטנים זקוקים לחממה בריאה, לחממה חינוכית מיוחדת, הם אינם יכולים להתערב עם עשיו ואנשיו. ההפרדה חייבת להעשות במיוחד בגיל הצעיר, במיוחד בגיל חינוך. טענה שהילד צריך להתמודד עם השונה והזר, הילד צריך להתרגל שיש רע בעולם, כך הוא יתחשל ויתפתח... לא נכונה ובמיוחד לא בגיל החינוך הצעיר של הילדים

הרב גבי קדוש

